

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M.P.*, narozený ..., bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Gabriela Plášilová*, advokátka, se sídlem Březinova 18/13, 350 02 Cheb, *proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí*, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen *MPSV*), v řízení o žalobě ze dne 11.12.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017 č.j. MPSV-2017/205835-915 *o příspěvek na živobytí*,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017 č.j. MPSV-2017/205835-915 a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Karlových Varech ze dne 28.7.2017 č. j. 38333/2017/CHE se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Gabriele Plášilové se **p ř i z n á v á** odměna ve výši 5.846,-Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Plzni na účet vedený u KB a.s., pobočka Cheb, č. účtu: 107-9179540277/0100, VS: 92018005.

O d ů v o d n ě n í :

Řízení v této projednávané věci je upraveno soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb., dále jen *s.ř.s.*) a pro návrh je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni

žalobce a žalovaný. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je *pro soud rozhodující skutkový a právní stav*, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *k datu 9.10.2017*, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Soudu byla dne 13.12.2017 doručena včasná žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017 č.j. MPSV-2017/205835-915, jehož kopie byla připojena. Žalobce současně požádal soud o zvážení přidělení advokáta k ochraně svých práv s ohledem na složitost právních předpisů upravujících předmět žaloby, když při jejím zpracování se radil s řadou osob. Následně pravomocným usnesením ze dne 12.1.2018 č.j. 16Ad 98/2017-39 ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Gabriela Plášilová, neboť žalobce doložil nedostatek svých finančních prostředků a splnil i další zákonné podmínky.

V žalobě se žalobce domáhal přezkoumání a závěrem zrušení napadeného *rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 9.10.2017 č.j. MPSV-2017/205835-915*, kterým žalovaný ve výroku I. dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výše uvedené rozhodnutí /tj. rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Karlových Varech (dále jen **ÚP**), ze dne 28.07.2017, č.j. 38333/2017/ CHE, kterým rozhodl odejmout žalobci ode dne 1.2.2017 dávku příspěvek na živobytí (dále jen **příspěvek**)/ z části změnil tak, že slova „odst. 1 a“ se vypouští a slova „a v souladu s § 49 odst. 5“ se přesunují za slova „§ 75“, slova „zákonu č. 500/2004 Sb.“ se nahrazují slovy „a v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb.“ a ve výroku II. podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu výše uvedené rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

Dle žalobce je základním předmětem sporu vyhodnocení, zda je či není osobou v hmotné nouzi v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona č. 111/2006 Sb., *o pomoci v hmotné nouzi*, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon**), kdy se považuje za osobu osobně pečující o osobu (tj. jeho matku) závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), přičemž žalobce je ohlášen příslušnému orgánu jako osoba poskytující pomoc při splnění ostatních, zákonem o pomoci v hmotné nouzi, stanovených podmínek (dle připojené kopie potvrzení ÚP ze dne 4.1.2012 žalobce poskytuje péči M.P., nar. ..., již je od 11/2008 přiznán příspěvek na péči ve výši 4.000,-Kč měsíčně – stupeň závislosti II.) s tím, že od doby jeho vyhotovení se na této ověřované skutečnosti nic nezměnilo.

Žalobce zejména namítal, že napadené rozhodnutí ze dne 9.10.2017 i předcházející rozhodnutí ÚP jsou nezákonná pro započítání celého příspěvku na péči do jeho započitatelných příjmů, čímž mu bylo způsobeno odejmutí dávky příspěvek na živobytí a v důsledku toho nemá od února 2017 žádný příjem, přičemž nadále pečuje o osobu blízkou, kterou je maminka ve věku 93 let. Dle něho nebyl tudíž zjištěn stav věcí tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak je stanoveno v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, (dále jen **správní řád**), čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, což vyústilo v odejmutí dávky.

Dále žalobce konstatoval, že před datem 1.1.2007 byla problematika příspěvku na péči řešena tak, že adresátem tohoto příspěvku byla osoba, která o bezmocnou osobu pečovala. Po tomto datu je pak problematika péče o osobu závislou na pomoci jiné osob řešena prostřednictvím příspěvku na péči, který je dle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. *o sociálních službách*, definován jako příspěvek, který „se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby“. Jeho adresátem již není ten, kdo péči poskytuje, ale ten, kdo ji potřebuje. V průběhu správního řízení vedeného ÚP žalobce podle svého přesvědčení prokázal, že i když je osobou pečující o osobu blízkou, příspěvek na péči nepobíral a doložil to i čestnými prohlášeními osob, které vykonávali ve prospěch držitele příspěvku určité konkrétní nahodilé

práce, které nemohla zabezpečit osoba pečující, a které si osoba závislá na péči z tohoto příspěvku zaplatila. Především nákup obědů, dále např. mytí při koupání (žalobce jako syn a osoba pečující v jednom, ze studu toto nevykoná), stříhání vlasů, manikúra, pedikúra, a některé další práce.

Rovněž žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že v řízení prokázal, kým byl příspěvek na péči konzumován, přesto správní orgán ve věci rozhodl tak, že mu příspěvek odejmul, ale nevzal v úvahu potvrzení o úhradě stravy ani se nezabýval dalšími náklady vynaloženými jinými osobami a automaticky mu příspěvek na péči započítal do příjmu podle zákona o životním a existenčním minimu (dále jen **zákon č. 110/2006 Sb. či zákon o ŽaEM**), přičemž žalobce je osobně pečující osobou a žádná z osob, která nahodile některou službu poskytne (matce žalobce M.P.), si nedělá nárok na to, být osobou pečující, jíž je žalobce, který na rozdíl od nich je osobou v hmotné nouzi.

*V rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 9.10.2017 žalovaný (tj. **odvolací orgán**) uvedl, že rozhodnutím ÚP ze dne 28.7.2017, č.j. 38333/2017/ CHE byla žalobci ode dne 1.2.2017 odejmuta dávka příspěvek na živobytí a dále byl sdělen obsah odůvodnění rozhodnutí ÚP, dle něhož byl žalobce považován za osobu v hmotné nouzi dle zákona z důvodu péče o příjemce příspěvku na péči (tj. matku žalobce). Vzhledem k tomu, že příjemce příspěvku na péči není v okruhu osob společně posuzovaných při hodnocení nároku a výše dávky příspěvek na živobytí, je nutné započítat do příjmů odvolatele příspěvek na péči. Dále ÚP v odůvodnění rozhodnutí popsal jednotlivé úkony při prokazování výše příspěvku na péči, která má být žalobci započtena do příjmů a sdělil, že na základě šetření na adrese Práteleství 10, Cheb, vyhodnotil, že v tomto bytě se žalobce fakticky nezdržuje, bydlí u své matky (příjemce příspěvku na péči), s čímž žalobce nesouhlasil. ÚP doplnil spisovou dokumentaci a vyhodnotil, že celá částka příspěvku na péči poskytovaná matce žalobce (jakožto poskytovatel péče je nahlášen žalobce) je vyčerpána na úhradu služeb jinými osobami, než je žalobce, dle doložených podkladů žalobce matce žádné služby neposkytuje, proto ÚP vyhodnotil, že žalobce není možné považovat za osobu v hmotné nouzi dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona a vyzval jej k doložení podkladu pro vyhodnocení, že je i nadále osobou v hmotné nouzi dle § 3 zákona. Žalobce povinnosti stanovené výzvou nesplnil, nedoložil potřebné doklady (např. evidenci uchazečů ÚP). Po zahájení správního řízení z moci úřední byla spisová dokumentace doplněna o vyjádření žalobce, požadované doklady doloženy nebyly, tudíž ÚP vyhodnotil, že žalobce není osobou v hmotné nouzi, neboť neplní zákonné podmínky stanovené § 3 odst. 1 písm. a) zákonem a současně nesplnil povinnosti výzvou mu stanovené.*

Proti rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 *podal žalobce včasné odvolání*, v němž namítal i to, že ÚP nepostupoval v čase správně, když zahájil a zastavil řízení, uvedl nesprávné datum. Rovněž namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v něm není rozporováno ani vysvětleno, proč žalobce není brán za osobu pečující, když jasně dokumentoval, že je osobou pečující o matku (Potvrzení ÚP, že žalobce poskytuje péči své matce M. P.). Dále polemizoval s tím, zda je možné před zahájením správního řízení provádět důkazní řízení k opatření důkazů a zda tato skutečnost by neměla mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Poukázal také na fakt, že odejmutí dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017 je nedokončeným řízením ještě v měsíci srpnu 2017 a dále, že neví, k jaké výzvě ke splnění povinností ÚP vztahuje svůj závěr, že žalobce nesplnil povinnosti výzvou mu stanovené, když v období od 12.7.2017 (zahájení správního řízení z moci úřední) do 28.7.2017 (vydání rozhodnutí), žádnou výzvu neobdržel. Uvedl také, že příspěvek na péči, jehož příjemcem je matka, nekonzumuje, protože je určen oprávněné osobě, nikoli osobě pečující o tuto osobu, proto nechápe, proč by příspěvek na péči měl být považován za jeho pravidelný a opakující se příjem. Vyjádřil nesouhlas s uvedením § 44 odst.

7 zákona do výrokové části rozhodnutí, kdy toto ustanovení se použije v případě nového posouzení nároku na dávku a její výši, avšak u něho oproti uplynulému období, kdy mu dávka byla vyplácena, nedošlo k žádné změně. Závěrem bylo požadováno, aby rozhodnutí bylo změněno z důvodu, že u žalobce se nezměnily podmínky pro výplatu dávky, aby dávka od měsíce února mu byla vyplácena v nezměněné výši; změna rozhodnutí byla požadována též z důvodu, že ÚP nevede řízení v souladu s právními předpisy, řada jeho úkonů je zmatečná a neprofesionální (např. úřední záznam z místního šetření dne 3.3.2017 na adrese P...). Též bylo připomenuto, že žalobce je od měsíce února 2017 bez finančních prostředků, je zadlužen, neboť si musí na živobytí půjčovat a nechce se vystavit nebezpečí exekučního řízení.

Žalovaný dále uvedl, že z postoupené spisové dokumentace a za pomoci aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce byl příjemcem dávky příspěvek na živobytí dlouhodobě, naposledy mu byla vyplacena tato dávka ve výši 3 410 Kč za měsíc leden 2017. Při posuzování nároku a výše této dávky byl posuzován samostatně, tedy bez jakékoli další společně posuzované osoby; je nahlášen jakožto osoba pečující o svoji matku, paní M.P., která je příjemcem příspěvku na péči. Mimo jiné bylo uvedeno, že dne 15.2.2017 byla spisová dokumentace doplněna, mimo jiné, o tiskopis „Doklad o výši měsíčních příjmů“, ve kterém je uvedený započitatelný příjem ve výši 4 400 Kč (příspěvek na péči). Dne 10.3.2017 vydal ÚP výzvu, kterou žalobce převzal dne 13.3.2017, a byl jí vyzván k doplnění dokladu o výši měsíčního příjmu, lhůta pro splnění povinnosti byla určena do 8 dnů ode dne oznámení výzvy s tím, že nesplnění povinnosti má vliv na dávku za měsíc únor 2017, její výši nebo výplatu (při nesplnění povinnosti výzvou stanovené může být výplata dávky zastavena, dávka snížena či odejmuta. Současně s touto výzvou (tj. v jedné obálce) ÚP žalobci zaslal oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci zastavení výplaty dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017, kdy součástí bylo i vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě 8 pracovních dnů ode dne převzetí oznámení. Dne 23.3.2017 vydal ÚP rozhodnutí o zastavení výplaty dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017, které bylo v odvolacím řízení správním zrušeno (MPSV) a věc byla vrácena k novému projednání na ÚP, který věc usnesením č. j. 37154/2017/CHE ze dne 24.7.2017 zastavil. Dne 12.7.2017 zahájil ÚP vůči žalobci správní řízení z moci úřední ve věci odejmutí dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017, které sice opětovně nesprávně adresoval žalobci (nerespektoval plnou moc udělenou odvolatelem panu S.), ale zahájení fakticky převzal pan S., byl tedy se zahájením správního řízení prokazatelně seznámen a seznámen byl i s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, a to ve lhůtě 8 pracovních dnů ode dne převzetí oznámení. K podkladům rozhodnutí bylo do spisové dokumentace doloženo písemné vyjádření s tím, že žalobce je osobou v hmotné nouzi dle § 3 zákona, neboť je osobou poskytující péči své matce M. P. a k šetření v domácnosti žalobce byly uvedeny důvody, proč byt mohl působit jakožto neobývaný; byl sdělen nesouhlas se společným posuzováním s matkou, neboť žalobce má svůj samostatný byt a byt společně s matkou neužívá. Následně dne 31.7.2017 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Citována byla také ustanovení § 2 odst. 2 písm. a), § 3 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 5 zákona i § 7 odst. 2 písm. h) bod 7 zákona o ŽaEM a dále bylo uvedeno, že na základě přezkoumání odvolací správní orgán konstatuje, že potvrzuje napadené rozhodnutí a odvolání zamítá, neboť ÚP rozhodl o odejmutí dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017 v souladu se zákonem. K námitkám žalobce žalovaný mimo jiné uvedl, že v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona není výslovně uvedeno, že z důvodu péče o příjemce příspěvku na péči je nutné mít též k dispozici příjem z tohoto příspěvku, avšak toto vyplývá z § 7 odst. 2 písm. h) bodu 7. zákona o ŽaEM. Rovněž bylo uvedeno, že pro účely příspěvku na péči je jakožto pečující osoba jmenovanou uvedený pouze žalobce, avšak ze spisové dokumentace bez pochybností vyplývá, že péči poskytuje vícero osob. Při zákonném postupu mají být tyto osoby též

ohlášeny jakožto osoby poskytující jmenované a teprve na základě písemné dohody těchto osob by bylo možné vyhodnotit, která z těchto osob je osobou uvedenou v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona. I v takovém případě (pokud by byl uvedenou osobou žalobce) by část příspěvku na péči byla jeho započitatelným příjmem, neboť právě z příspěvku na péči má být hrazena péče pečujícími osobám. Bylo by v rozporu nejen s dikcí zákona a zákona o ŽaEM, ale též s principy dávek pomoci v hmotné nouzi (osoba je nejprve povinna vyvinout veškerou zákonnou aktivitu k tomu, aby nabyla finanční soběstačnosti a nebyla závislá na dávkách pomoci v hmotné nouzi) připustit, že by žalobce byl považován za osobu pečující o příjemce příspěvku na péči a z tohoto důvodu nebyl povinen vyvíjet další aktivitu pro vymanění se ze stavu hmotné nouze (např. hledání zaměstnání zaevidováním do evidence uchazečů o zaměstnání), aniž by měl z důvodu péče jakékoli započitatelné příjmy (vyjma situací uvedených v § 7 odst. 2 písm. h) bodu 7. zákona o ŽaEM).

Rovněž bylo uvedeno, že výzva doručená dne 16.6.2017 i ostatní podklady použité ÚP pro rozhodnutí o odejmutí dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017, které byly nashromážděny před samotným aktem zahájení správního řízení z moci úřední ve věci, jsou relevantními podklady pro rozhodování o předmětné dávce. Žalovaný také vyjádřil, že v rozhodnutí ÚP je srozumitelně uvedeno, proč není žalobce ode dne 1.2.2017 považován za osobu v hmotné nouzi, a to, že pro vyhodnocení stavu hmotné nouze z důvodu, že je žalobce osobou uvedenou v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona je nutné započítat do příjmu část příspěvku na péči, kterou dostává za poskytování této péče, což není dle vyjádření odvolatele a dalších osob možné (celý příspěvek na péči je předáván jiným pečujícím osobám) a dále, že nesplnil povinnosti výzvou mu stanovené. Dále bylo uvedeno, že konkrétně řízení ve věci odejmutí dávky příspěvek na živobytí nevykazuje žádný závažný rozpor se správním řádem či zákonem, i když rozhodnutí o odejmutí dávky příspěvek na živobytí ode dne 1.2.2017 bylo vydáno až dne 31.7.2017, úkony ve věci však začal ÚP konat již v měsíci únoru 2017, spisová dokumentace byla průběžně doplňována o podklady rozhodné pro vyhodnocení stavu hmotné nouze žalobce.

Závěrem žalovaný uvedl, že z výrokové části napadeného rozhodnutí vypustil odst. 1 ustanovení § 44 zákona, neboť ve spisové dokumentaci není prokázáno, že by ÚP odejmul dávku příspěvek na živobytí od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém nastala změna. Odst. 7 ustanovení § 44 zákona ve výrokové části ponechal, neboť ÚP odejmul dávku ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které byla dávka vyplacena. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí došlo ze strany odvolacího správního orgánu dále k přesunu slovního spojení „a v souladu s § 49 odst. 5“ do části, ve které jsou uvedena ustanovení zákona, a byla provedena změna ve skloňování uvedení správního řádu. Též bylo uvedeno k samotné změně v rozhodných skutečnostech, že se ÚP měl zabývat tím, zda je žalobce příjemcem části příspěvku na péči za poskytovanou péči již v předchozím období; pokud tak však nekonal, je v souladu s právním řádem ČR napravit pochybení, a to co nejdříve po zjištění nedostatku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.2.2018, které bylo doručeno i straně žalobce, souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání a navrhl závěrem zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť má za to, že rozhodnutí ze dne 9.10.2017 bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Také bylo mimo jiné konstatováno, že zákonem a zákonem o ŽaEM je dána přímá provazba osobního vykonávání péče o osobu oprávněnou pro nárok na příspěvek na péči a započítání příspěvku na péči (či jeho části) z důvodu výkonu osobní péče o tuto osobu osobně pečující. Pokud se sám žalobce označuje za osobu osobně pečující o paní M.P., musel by mu z této péče plynout započitatelný příjem, avšak dle žalobce z důvodu péče o jmenovanou nemá žádný příjem, nemůže být tedy považován za osobu v

hmotné nouzi z důvodu uvedeného v ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona. Žalovaný také poukázal na § 7 odst. 2 písm. h) bod 7 zákona o ŽaEM, kdy je za započitatelný příjem pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi považován příjem plynoucí z důvodu péče o osobu oprávněnou pro nárok na příspěvek na péči, vyjma situací, kdy je péče vykonávána fyzickou osobou patřící do okruhu osob společně posuzovaných.

Ze správního spisu zaslaného žalovaným soudu vyplývá, že se jedná o část spisu ÚP od čísla listu 174 po číslo listu 228 (rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 č.j. 38333/2017/CH o odejmutí příspěvku na živobytí od 1.2.2017, doručeno zástupci žalobce dne 4.8.2017), byť dle soupisu součástí spisu je pod P.č. 1 uvedeno hlášení změny ze dne 15.2.2017 (označené 174), kdy žalobce uvedl, že z důvodu vyúčtování nehradil elektřinu v měsíci únoru; dále jsou založeny neočíslované písemnosti (odvolání žalobce ze dne 17.8.2017, postoupení odvolání žalovanému, sdělení žalovaného o vrácení spisu a rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017, které nabylo právní moci dne 16.10.2017). Pod označením 176 je založen Doklad o výši měsíčních příjmů ze dne 15.2.2017 doručeném ÚP dne 16.2.2017 je zřejmě rukou žalobce uvedeno v části C – bez příjmu, ale v části F – je zcela odlišným písmem uvedeno u měsíců 1 a 2 roku 2017 PŘÍSPĚVEK NA PÉČI 4400,-Kč (Příjem v ČR (Kč)), u čehož je zcela nečitelný podpis (Příjem ze zahraničí), který neodpovídá podpisu žalobce na téže ani předchozí straně.

Dále dne 9.3.2017 byla vyhotovena výzva žalobci, aby se dostavil k doplnění dokladu o výši měsíčního příjmu (bez jakékoli konkretizace) a téhož dne i oznámení žalobci, že se zahajuje správní řízení s účinností od 1.2.2017 o zastavení výplaty příspěvku, kdy rozhodnutím ze dne 22.3.2017 byla od 1.2.2017 zastavena výplata příspěvku, avšak toto rozhodnutí bylo zrušeno pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.6.2017 č.j. MPSV-2017/116964-915 a věc vrácena ÚP, který nakonec usnesením ze dne 24.7.2017 řízení zastavil s odůvodněním, že odpadl důvod řízení, když žadatel doložil veškeré podklady rozhodné pro dávku.

V mezidobí bylo oznámením ze dne 22.3.2017 sděleno žalobci, že se zahajuje správní řízení ve věci odejmutí příspěvku s účinností od 1.2.2017, které bylo následně usnesením ÚP ze dne 28.3.2017 zastaveno, neboť odpadl důvod řízení.

Vzápětí dne 28.3.2017 bylo oznámením žalobci sděleno, že se zahajuje správní řízení ve věci změny výše příspěvku s účinností od 1.2.2017, které dosud nebylo skončeno, alespoň ze správního spisu

Dále bylo oznámením ze dne 27.6.2017 žalobci sděleno, že se zahajuje správní řízení ve věci odejmutí příspěvku s účinností od 1.6.2017, které bylo zastaveno usnesením ze dne 27.7.2017, když odpadl důvod řízení.

Rovněž oznámením ze dne 12.7.2017 bylo žalobci sděleno, že se zahajuje správní řízení ve věci odejmutí příspěvku s účinností od 1.2.2017 a rozhodnutím ze dne 28.7.2017 (vypraveno dne 31.7.2017) bylo ÚP rozhodnuto odejmout žalobci od 1.2.2017 příspěvek, kdy v odůvodnění byl v podstatě popsán průběh všech shora uvedených řízení, ale nebylo vůbec uvedeno, kdy a které řízení zahájené z moci úřední bylo zahájeno a poté zastaveno, přičemž bylo konstatováno, že celá částka příspěvku na péči (4.500,-Kč měsíčně) je vyčerpána právě na úhradu služeb poskytovaných jinými fyzickými osobami a žalobce matce dle doložených dokladů, žádné služby neposkytuje – pouze vykonává práce kolem domu (dřevo, sekání trávy, starost o zahradu), které vykonává dle žalobcem doložených dokladů i Z. Z. za finanční odměnu; tudíž není možné žalobce považovat za osobu v hmotné nouzi dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona.

Proti rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 podal žalobce včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9.10.2017.

Dále se ve spisu nachází např. Úřední záznam z místního šetření ze dne 3.3., 18.4.,

27.4. a 31.5.2017 v místě bydliště žalobce (žalobce nesouhlasil, že byt neužívá); protokol o ústním jednání na ÚP ze dne 27.3. a 31.5.2017; sdělení žalobce ze dne 7.4., 10.5., 23.6. a 23.7.2017; žádost ze dne 15.5.2017 o prošetření žalobce, který je každý kalendářní měsíc při kontrole dávky příspěvek v silně podnapilém stavu a navíc téměř každý den je viděn v okolí vlakového nádraží také silně opilý a často obtěžuje kolemjdoucí ženy; záznam ze dne 30.5.2017 z kontroly o využívání příspěvku na péči (přítomný syn p. Srb uvedl, že se s bratrem, tj. žalobcem, starají o matku současně, střídají se, bratr dojíždí ze svého bytu každý den a přítomná paní P. byla zabezpečená, domácnost a okolí domu uklizené, v rámci poskytování příspěvku na péči je vše v pořádku); Prohlášení z května 2017 V. Š., M. Š., A. M., Zd. Z. a K. H., že pro p. P. provedli různé práce, za něž jim byla poskytnuta odměna v celkové výši 3.500,-Kč a dále Stvrzenky za leden až duben 2017 za poskytnutí stravy nebo pomoc při zajištění stravy ve výši od 1.134,-Kč do 1.449,-Kč

Žalobce podáním ze dne 13.3.2018 nejprve sdělil, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání a na vyjádření žalovaného reagoval *replikou ze dne 20.3.2018*, která byla doručena i žalovanému, v níž setrval na podané žalobě a nesouhlasil s tvrzeními a závěry žalovaného. Dle svého názoru žalobce splňuje podmínky zákona pro dávku příspěvek na živobytí, když je osobou v hmotné nouzi v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 zákona, rozhodnutí o odejmutí dávky příspěvek na živobytí považuje za nezákonné, kdy své námitky proti napadenému rozhodnutí uvedl v žalobě, kdy při řádném a zákonném výkladu příslušných ustanovení zákona je nutno k tomuto závěru dospět. Žalobce poukázal na to, že žalovaný (správní orgán) provedl účelovou interpretaci zákona, kdy provedený výklad odporuje příslušným ustanovením zákona, přičemž ani nesplňuje základní kritéria přiblížení se smyslu a účelu právní úpravy.

Dále bylo uvedeno, že v řízení podle zákona se postupuje podle správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Žalovaný (rovněž i správní orgán prvního stupně, tj. ÚP) se proto musel řídit § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud bylo v daném případě zahájeno řízení z moci úřední, tím spíše se v tomto řízení vyžaduje důkazní aktivita správního orgánu. Žalobce ve vztahu ke správnímu orgánu navíc vystupoval aktivně, se správním orgánem komunikoval, reagoval na výzvy správního orgánu (kdy je nutno uvést, že tyto byly však mnohdy formalistické a velmi obecné, kdy po oznámení o zahájení řízení ze dne 12.7.2017 žádná výzva žalobci ani zaslána nebyla. Namítaná výzva doručená 16.6.2017 byla učiněna před zahájením správního řízení, je neurčitá a formální, přesto se této žalobce tak, jak jí porozuměl, snažil ve svém sdělení z 23.6.2017 vyhovět), uváděl tvrzení a předkládal důkazy. V rámci provádění důkazů je správní orgán povinen přesně a úplně zjistit skutkový stav věci. Podle § 68 správního řádu byl žalovaný (a rovněž ÚP) povinen uvést do odůvodnění rozhodnutí všechny skutečnosti, které byly podkladem pro rozhodnutí, kdy správní orgán se musí nejen vypořádat s provedeným dokazováním, ale musí též přezkoumatelným způsobem odůvodnit, jakými úvahami byl veden při aplikaci správního uvážení, při dokazování i při výkladu právních pojmů. Odůvodnění musí být individuální, konkretizované pro danou věc, vyčerpávající a přesvědčivé. Nedostatečné (a proto nepřezkoumatelné) odůvodnění je vadou rozhodnutí, ke které by se mělo přihlížet z úřední povinnosti. Ze žaloby podané žalobcem však vyplývá, že žalovaný (a rovněž ani ÚP) těmto svým povinnostem nedostál, což je mimo jiné i v rozporu s požadavkem dobré správy. Naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zásady legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný.

Rovněž bylo uvedeno, že žalobce je přesvědčen o tom, že je osobou v hmotné nouzi, když poskytuje péči své matce, jak je zřejmé z potvrzení ÚP ze dne 4.1.2012 a jedná se o

setrvalý stav. Poukázal na to, že matce poskytuje každodenní péči — např. pomoc při chůzi, neboť má problémy s mobilitou (pomáhá jí i při chůzi na WC, do koupelny), podává jí léky, které užívá, z důvodu vysokého tlaku jí měří tlak, pomáhá při ošetřování nohou, připravuje jídlo (pokud není zajištěno jinak), kdy se jedná zejména o snídaně, svačiny či večeře, případně ohřívá, servíruje je, připravuje teplé nápoje, umývá nádobí, zatápí, provádí běžný úklid, zajišťuje nákupy potravin, drogerie, pomáhá matce při oblékání a svlékání některých částí oblečení, obouvání, obsluhuje elektrospotřebiče. V případě dalších uvedených fyzických osob se však jedná o nahodilé činnosti, čemuž ostatně odpovídají i uhrazené částky, které jsou minimální a rozhodně neodpovídají rozsahu osobní péče — každodenní péče, kterou matka žalobce potřebuje a která vyžaduje každodenní přítomnost žalobce. Skutečnost, že bez nároku na odměnu (příjmu z tohoto příspěvku) pečuje o svou matku ve vysokém věku, která potřebuje pomoc jako osoba závislá na pomoci, mu nelze přičítat k tíži a vyjmout jej proto z okruhu osob uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 zákona a odejmout mu příspěvek na živobytí, neboť takovýto postup by byl zcela v rozporu s výkladem a smyslem zákona.

Pokud správní orgán považoval za nezbytné předložení dohody pečujících osob, měl žalobce v rámci správního řízení k předložení této dohody vyzvat, což se však v průběhu správního řízení od jeho zahájení dne 12.7.2017 a ani předtím nestalo, nelze tedy v rámci napadeného rozhodnutí přičítat žalobci k tíži nepředložení této dohody.

Žalobce tedy prokázal, že ačkoliv byl a je osobou osobně o matku pečující, za tuto svoji osobní péči od své matky ničeho z předmětného příspěvku na péči, který je matky, nedostával. Za této situace tedy není možné částku odpovídající tomuto příspěvku automaticky bez dalšího považovat za započitatelný příjem žalobce, jak tvrdí žalovaný, kdy tento postup ostatně nemá ani oporu v zákoně. Dle žalobce ani ze žádného ustanovení zákona nevyplývá, že by musel mít k dispozici příjem stanovený z tohoto příspěvku, jak dovozuje žalovaný. Ustanovení § 7 odst. 2 písm. h) bod 7 zákona o ŽaEM pouze stanoví, kdy se tento příjem, pokud ovšem skutečně existuje, za započitatelný příjem považuje a kdy nikoliv. Stejně tak je nutno vykládat ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), neboť toto ustanovení na shora uvedené ustanovení odkazuje. Pokud tedy žalovaný své rozhodnutí postavil na závěru, že příspěvek na péči pobíraný matkou žalobce musí být v určité (kdy ostatně neuvádí ani v jaké) částce započitatelným příjmem žalobce, nemá tento závěr oporu v zákonu o PHN. Závěr žalovaného, že žalobce nemůže být považován za osobu v hmotné nouzi z důvodu uvedeného v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 zákona, protože mu z péče o svou matku neplyne příjem, nemá oporu v zákonu a žalovaný tak tento zákon ve spojení se zákonem ŽaEM nesprávně vyložil a aplikoval.

Též poukázal na skutečnost, že ÚP v roce 2017 zahajoval z moci úřední a následně zastavil tato řízení s odůvodněním, že odpadl důvod řízení, přesto znovu následně 12.7.2017 zahájil oznámením opětovně správní řízení ve věci odejmutí dávky příspěvku na živobytí s účinností od 1.2.2017 a 28.7.2017 rozhodl o jejím odejmutí, ačkoliv naposledy v rozhodnutí z 24.7.2017 konstatoval, že žalobce doložil doklady rozhodné pro dávku.

S ohledem na obsah správního spisu je nutno konstatovat, že je veden nepřehledně, jednotlivé listiny jsou zde zpřeházeny, ne všechny založené listiny jsou zažurnalizovány, kdy ze spisu je patrné několik zahajovaných a následně zastavovaných řízení, kdy je na zvážení, zda bylo postupováno v souladu se správním řádem (zda případně nedošlo k překážce věci zahájené), kdy tento postup správního orgánu se jeví jako zmatečný.

Závěrem žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, kdy mimo jiné překročil i zákonem stanovené meze správního uvážení. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, kdy žalovaný se v podstatě nevypořádal ani s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání (které jsou uváděny i v podané žalobě) došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, žalovaný zjistil skutkový stav v rozporu se spisem a neúplně, správní řízení je tedy stíženo vadou. To

vše mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Proto bylo požadováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému dáno na zvážení i zrušení rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017.

Podáním ze dne 20.3.2018 ustanovený zástupce požádal o přiznání odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 4.273,-Kč mimo jiné za dva úkony právní služby.

Žalovaný dne 12.4.2018 v reakci na repliku žalobce setrval na svém vyjádření s tím, že i ve věci žalobce bylo rozhodováno v rámci běžné praxe a navíc nebylo žalobcem uvedeno konkrétní pochybení žalovaného; vyjádřil přesvědčení, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalobce není osobou v hmotné nouzi z důvodu uvedeného v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5. zákona a tento názor potvrdila i rozkladová komise žalovaného v zamítnutí přezkumu ze dne 29.1.2018. Rovněž bylo poukázáno na to, že zákon o pomoci v hmotné nouzi je postaven na principu subsidiarity, tzn. že osoba je nejprve povinna vyvinout veškerou zákonnou aktivitu k tomu, aby nabyla finanční soběstačnosti a nebyla závislá na dávkách pomoci v hmotné nouzi, teprve poté zasáhne stát v podobě dávek pomoci v hmotné nouzi. Tento zákon představuje poslední záchrannou sociální síť, je osobě poskytující péči osobě závislé na pomoci jiné fyzické osoby a z tohoto důvodu pobírající příspěvek na péči, do započitatelných příjmů započítána část příspěvku na péči s ohledem na osobní poskytování péče; jedná se o postup v souladu s § 9 zákona ve spojení s § 7 zákona o ZaEM. Bylo zdůrazněno, že důvodem odnětí příspěvku bylo, že žalobce není osobou v hmotné nouzi, neboť neplní zákonné podmínky stanovené § 3 odst. 1 písm. a) zákona a současně nesplnil povinnosti výzvou mu stanovené.

V obecné rovině by měl být příspěvek na péči předáván právě osobě pečující. Pokud je tedy příspěvek na péči přiznán, je tím potvrzena jeho existence, neboť je měsíčně vyplácen a oprávněná osoba, v tomto konkrétním případě paní M.P. je povinna jej využít k zabezpečení svých základních životních potřeb s tím, že osobou, prostřednictvím které by měly být tyto potřeby zabezpečeny, je právě žalobce. K uvedenému účelu slouží příspěvek na péči a bylo sděleno bez jakéhokoli snižování důležitosti a potřebnosti vzájemné bezplatné pomoci v rámci rodiny, že se žalobce nemůže vzdát svého započitatelného příjmu plynoucí z důvodu péče o jinou fyzickou osobu pouze z důvodu, že o matku pečuje na základě své morální povinnosti. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby.

Následně *žalobce v podání ze dne 22.5.2018* vyjádřil nesouhlas s názory žalovaného vyjádřené v podání ze dne 12.4.2018 a to zejména s tím, že žalovaný neuvedl, jaké konkrétní podmínky a povinnosti výzvou mu stanovené žalobce nesplnil a ani se nikterak nevyjádřil k tomu, že v rozhodnutích správního orgánu o zastavení řízení obsažených ve správním spise bylo uvedeno, že žalobce doložil doklady rozhodné pro dávku. Rovněž bylo argumentováno tím, že sám žalovaný poukazuje na výjimky z ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) uvedené pod body 1. až 10, kdy žalobce splňoval podmínky právě dle bodu 5. tohoto ustanovení zákona, proto jej měl správní orgán uznat za osobu v hmotné nouzi, kdy nelze ze zákona dovodit, že by tomu měla bránit skutečnost, že neměl příjem z příspěvku na péči, který pobírá jeho matka, jak k tomu dospěl žalovaný.

Poté *žalovaný v podání ze dne 20.6.2018* sdělil, že vyjádření žalobce ze dne 22.5.2018 nepřináší žádná nová fakta, která by vyvracela obsah jejich vyjádření ze dne 12.4.2018, proto nadále trvají na zamítnutí žaloby.

V § 68 odst. 1 až 3 správního řádu je stanoveno:

- (1) Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.
- (2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní

ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

(3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

Dle § 90 odst. 1 písm. c) část před středníkem správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí MPSV a ponechal na zvážení soudu, zda zruší i předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017. *Soud v této věci shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí ÚP jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje i zásadní doplnění, což způsobuje vady řízení*, proto byla žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového

rozhodnutí, avšak v této věci byla žalobcem namítána a shledána i důvodnou.

Napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí ÚP jsou fakticky nepřezkoumatelná, neboť nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud napadené a předcházející rozhodnutí zrušil z procesních důvodů, proto se dále nezabýval dalšími žalobními body uplatněnými v žalobě.

Soudu nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů i proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění. A to přesto, že po projednání rozkladovou komisí MPSV nebyl shledán důvod k přezkumnému řízení pravomocného rozhodnutí ze dne 9.10.2017 č.j. MPSV-2017/205835-915, jak bylo žalobci sděleno podáním ze dne 29.1.2018.

Především soud vytýká žalovanému, že výrok jeho rozhodnutí je nesrozumitelný, jelikož z něho není patrné, kterou část rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 vlastně z části změnil – zda výrok či odůvodnění a zejména, jak tedy správně zní změněná část rozhodnutí, aby bylo zcela zřejmé, jak zní opravená část po změně (v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je mimo jiné stanoveno za třetím středníkem – je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění). V závěru odůvodnění rozhodnutí žalovaný sice sděluje, že se jedná o opravu výroku odvoláním napadeného rozhodnutí, avšak tato skutečnost musí být zcela zřejmá z výroku rozhodnutí žalovaného nikoli pouze z odůvodnění a ani tam není uvedeno znění opravené části.

Nesrozumitelnost předcházejícího rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 spočívá v tom, že je v odůvodnění uvedeno, že v měsíci únoru došlo k novému posouzení nároku na dávku (příspěvek), kdy žalobce je veden jako pečující osoba o matku M. P., ale chybí uvedení základního údaje a to důvodu tohoto nového posouzení. Průběh řízení tam uvedený neodpovídá tomu, že řízení ohledně příspěvku (*zastavení výplaty od 1.2.2017, odejmutí příspěvku od 1.2. a poté od 1.6.2017 i změny výše příspěvku od 1.2.2017*) bylo z moci úřední zahájeno a následně kromě změny výše příspěvku zastaveno v době od 9.3.2017 do 28.7.2017, kdy bylo vydáno rozhodnutí ÚP o odejmutí příspěvku ode dne 1.2.2017, ačkoliv toto řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 12.7.2017. Pokud je žalobci vytýkáno, že nedoložil potřebné doklady, ve výzvách založených ve správním spisu není ale uvedeno, jaké konkrétní doklady měl žalobce předložit a nelze požadovat po běžném občanovi, aby měl vědomosti na úrovni pracovníka příslušného správního orgánu a věděl přesně, jaký doklad má předložit, případně kde jej opatřit.

Další pochybení soud shledal v postupu ÚP, který opakovaně zahajoval a následně zastavoval řízení, aniž by z obsahu spisu předloženého soudu bylo zcela jednoznačně patrné, na základě jakých rozhodných skutečností tak postupoval, když při zastavení řízení bylo vždy v odůvodnění usnesení uvedeno, že odpadl důvod řízení. Vzápětí však bylo znovu zahájeno řízení z moci úřední. Je opravdu velmi zajímavé a v podstatě nepochopitelné, že správní řízení zahájené dne 9.3.2017 (vypraveno 10.3.2017) oznámením žalobci se týkalo *zastavení výplaty příspěvku* a to s účinností od 1.2.2017, tedy se zpětnou účinností, a zastaveno bylo usnesením

ze dne 24.7.2017, neboť odpadl důvod řízení, když žadatel doložil veškeré podklady rozhodné pro dávku. Přitom ze správního spisu není ani zjištělné, kdy a v jaké výši byla žalobci vyplacena poslední dávka příspěvku, aby bylo možno posoudit, zda bylo možno zahájit řízení o zastavení výplaty tohoto příspěvku od 1.2.2017, když dle § 43 odst 1 zákona se příspěvek vyplácí v kalendářním měsíci, na který náleží, v měsíčních lhůtách určených plátcem příspěvku. Není ani zjištělné, od které doby byl původně žalobci příspěvek přiznán a zejména, k jakým závažným změnám došlo, na jejichž základě bylo zahájeno řízení ve věci zastavení výplaty příspěvku oznámením ze dne 9.3.2017, kde bylo uvedeno, že se správní řízení zahajuje s účinností od 1.2.2017, přičemž soud žádné podklady pro tento postup v předloženém správním spise nenalezl.

Kupodivu ale mezi tím dne 12.7.2017, tj. před výše uvedeným datem 24.7.2017, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci *odejmutí příspěvku* s účinností od 1.2.2017 a rozhodnutí o odejmutí dávky (příspěvku) ode dne 1.2.2017 bylo vydáno dne 28.7.2017 (vypraveno 31.7.2017). Ze správního spisu však rovněž není vůbec zjištělné, k jakým zásadním změnám v poměrech žalobce došlo, když k 12.7.2017 bylo zahájeno řízení o odejmutí dávky, následně jiné řízení o zastavení výplaty téže dávky bylo zastaveno dne 24.7.2017, přesto ale dne 28.7.2017, tj. čtyři dny poté, bylo rozhodnuto o odnětí příspěvku, ač podklady týkající se naprosto totožné dávky jsou také stejné. Žalovaný tím, že ve zbytku potvrdil rozhodnutí ÚP (výrok II.) kromě oně shora citované změny (výrok I.), zatížil své rozhodnutí stejnými vadami. Soud nemůže proto ani souhlasit s vyjádřením žalovaného v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je srozumitelně uvedeno, proč není žalobce od 1.2.2017 považován za osobu v hmotné nouzi, jelikož srozumitelnost neshledal zejména proto, že není vůbec zjištělné, jaké rozhodné skutečnosti způsobily, že žalobce do té doby považovaný za osobu v hmotné nouzi, ač dle něho nedošlo v jeho poměrech k žádným změnám, najednou za ni považovaný není a ÚP ani žalovaný v tomto směru v rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní skutečnosti.

Nelze přehlédnout ani skutečnost, že ve správním spise založeném Dokladu o výši měsíčních příjmů ze dne 15.2.2017 doručeném ÚP dne 16.2.2017 je zřejmě rukou žalobce uvedeno v části C – bez příjmu, ale v části F – je zcela odlišným písmem uvedeno u měsíců 1 a 2 roku 2017 PŘÍSPĚVEK NA PÉČI 4400,-Kč, u čehož je zcela nečitelný podpis, který neodpovídá podpisu žalobce na téže straně, není tudíž patrné kdo, kdy a z jakého důvodu tam předmětnou částku připsal. Zarážející je rovněž to, že se ÚP ani žalovaný nepozastavili nad žalobcem předloženými doklady o úhradě za každoměsíční poskytnutí stravy nebo pomoci při zajištění stravy pro matku žalobce, tudíž minimálně o tuto částku v tom kterém měsíci by musela být ponížena částka z příspěvku na péči. Navíc doklad o poskytnutí finančních částek dalším osobám za poskytnuté služby matce žalobce se týkal měsíce května, přičemž není patrné, že by to tak bylo každý měsíc i s ohledem na druh poskytované služby (stříhání vlasů, mytí oken, sekání dřeva atd.). Správní orgán dle přesvědčení soudu s ohledem na obsah spisu v rámci dobré správy ve smyslu § 4 nepostupoval a nedošlo ani k naplnění § 3 správního řádu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda a jakým způsobem je žalobci ze strany jeho matky poskytována pravděpodobně jakási náhrada za jím poskytovanou péči, pokud v čestném prohlášení ze dne 7.4.2017 uvedla, že mu neposkytuje žádné finanční prostředky, přitom náhrada může být realizována např. poskytováním jídla, praním jeho prádla s jejím, využívání koupelny k umytí či jiným obdobným způsobem, nemusí se vždy jednat o finanční odměnu.

Navíc zahajování správního řízení z moci úřední a následné zastavování tohoto řízení pro odpadnutí důvodu řízení se jeví jako zcela chaotické a pro běžného občana, ale i pro soud, naprosto nepochopitelné. Soud si je sice vědom toho, že je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, není důvod zabývat se žalobními body, ale považuje za nezbytné upozornit správní orgány na jejich pochybení, aby se pro příště vyvarovaly obdobných jednání zbytečně zabírající čas, která nikomu neprospívají a navíc vzbuzují oprávněnou nedůvěru v rozhodování správních orgánů a ve svém důsledku třeba i škodí potřebným občanům.

Rovněž zdejší soud opakovaně i v jiných projednávaných věcech upozorňoval žalovaného i ÚP, že lze samozřejmě použít i informace známé jim z úřední činnosti či z používaných aplikací, avšak tyto zjištěné skutečnosti musí být založeny ve správním spisu formou úředního záznamu či v tištěné formě z aplikace, přičemž i ve svém rozhodnutí žalovaný poukázal na pomoc aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze, ale skutečný výstup z něho chybí.

Za zjištěného stavu soud tudíž nepřehlédl pochybení žalovaného, který místo toho, aby zrušil odvoláním napadené rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 pro shora popsané vady, jak ostatně učinil svým rozhodnutím ze dne 2.6.2017 zrušením rozhodnutí ÚP ze dne 22.3.2017 (zastavení výplaty příspěvku), zamítnutím odvolání a potvrzením rozhodnutí ze dne 28.7.2017 zatížil i své rozhodnutí stejnými vadami. Navíc se žalovaný plně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce zejména ohledně toho, že dle žalobce se jeho situace nezměnila.

Soud proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017 a i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 28.7.2017 (vypravené dne 31.7.2017) zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), protože rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán (ÚP) za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje i zásadní doplnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, když žalobní body uplatněné žalobcem byly shledány důvodnými ohledně nesrozumitelnosti rozhodnutí. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.

S ohledem na zjištění soudu shora uvedená bylo nejenom napadené rozhodnutí žalovaného, ale i jemu předcházející rozhodnutí ÚP, zrušeno proto, aby se celé řízení urychlilo, jelikož takto má ÚP po důkladném zvážení všech zjištěných rozhodných skutečností a případně po jejich dalším opatření, pokud vyvstane tato potřeba, možnost vydat co nejdříve nové rozhodnutí buď o zastavení řízení či rozhodnutí o změně výše příspěvku (řízení o této věci bylo zatím pouze zahájeno oznámením ze dne 28.3.2017) či o odejmutí příspěvku, které nebude obsahovat shora uvedené vady a bude jednak v souladu s příslušnými paragrafy zákona i správního řádu, ale bude srozumitelné i účastníkovi řízení, což se v této věci nestalo a to dokonce ani rozhodnutím žalovaného napadeným žalobou. Pokud žalobce nebude uznán osobou v hmotné nouzi při zohlednění všech zákonných kritérií a výjimek, musí být tato skutečnost podpořena příslušnými průkaznými důkazy. *Současně se soud omlouvá za délku řízení způsobenou v řízení o žalobě objektivními skutečnostmi.*

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V této věci byla žalobci pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 12.1.2018 č.j. 16Ad 98/2017-39 ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Gabriela Plášilová a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, proto rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování dle vyúčtování ze dne 20.3.2018 a dále k úkonu ze dne 22.5.2018, tedy za 3 úkony právní služby (*převzetí a příprava zastoupení; sepsání vyjádření/repliky ze dne 20.3.2018 a vyjádření ze dne 22.5.2018*) ve výši 1.000,-Kč/úkon, celkem tedy 3.000,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, tedy 900,-Kč, cestovné z Chebu do Plzně a zpět (jízdné vlakem 295,-Kč a 36,-Kč městskou hromadnou dopravou) dne 7.3.2018 (nahlédnutí do spisu u zdejšího soudu), náhrada za promeškaný čas za 6 půlhodin á 100,-Kč, což činí 600,-Kč a dále 21% DPH z částky 4831,-Kč, tj. 1.015,-Kč, tedy celkem 5.846,-Kč v souladu s § 9 odst. 2, § 7 bod 3, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3, 4, § 14 odst. 1 písm. a), odst. 2 a § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, v platném znění. Předmětná částka bude vyplacena jmenované advokátce z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V Plzni dne 28. listopadu 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně